

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupíckové v právní věci žalobců: a) **Z. K.** a b) **J. K.**, oba zastoupeni JUDr. Pavlem Kiršnerem, LL.M., advokátem se sídlem Rumunská 1720/12, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2022, č. j. 43 A 80/2021-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 8. 2021, č. j. 106320/2021/KUSK, sp. zn. 070432/2021/KUSK ÚSŘ/AK (dále též „rozhodnutí žalovaného“), zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav, odbor stavební a rozvoje města, oddělení stavebního úřadu (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 3. 2021, č. j. 146585/ 2020/SÚ/LuLh, sp. zn. OStRM/46/2013/LuLh. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně nařídil žalobcům dle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“), odstranění stavby garáže u rodinného domu č. p. X, ul. S., Č., na pozemku parc. č. XA v katastrálním území Č. (dále též „stavba garáže“, či pouze „stavba“).

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadli žalobci žalobou u Krajského soudu v Praze (dále též „krajský soud“). Krajský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Přisvědčil správním orgánům, že byly splněny podmínky pro nařízení odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Žalobci v první řadě neodstranili ve stanovené lhůtě

vady žádosti o dodatečné stavební povolení a řízení o této žádosti proto bylo zastaveno. Tato podmínka pro vedení řízení o odstranění stavby tak byla naplněna, což ani sami žalobci nezpochybňují. Mezi stranami je rovněž nesporné, že stavba garáže vyžadovala územní rozhodnutí a souhlas s prováděním ohlášené stavby, které stavební úřad vydal. Žalobci ale nepostupovali v souladu s těmito rozhodnutími, když stavbu umístili v (násobně) menší vzdálenosti od hranice pozemku. Stavba tak byla provedena v rozporu s rozhodnutím vyžadovaným stavebním zákonem, čímž žalobci naplnili i druhou podmínku pro nařízení odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Podle krajského soudu byl náležitě zjištěn skutkový stav věci stran předmětu řízení. Správní orgány se nedopustily ani žádných jiných vad. Ani další žalobní argumentaci neshledal krajský soud důvodnou a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále též „stěžovatelé“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). V prvním okruhu námitek poukazovali na nesprávné právní posouzení. Stěžovatelé jsou toho názoru, že nebyly naplněny důvody pro zamítnutí dodatečného povolení stavby dle § 129 odst. 3 stavebního zákona, čímž nebyla splněna podmínka pro nařízení odstranění stavby. Krajský soud se dle jejich názoru s touto námitkou ani řádně nevypořádal. V navazujícím okruhu námitek stěžovatelé zpochybňovali nestrannost správního orgánu a stavebního úřadu. Stěžovatelé uvedli, že vůči nim tyto orgány postupovaly diskriminačním způsobem, neboť nechaly umístit tři podélná parkovací stání na sousedním pozemku způsobem, který stěžovatelům znemožňuje vjezd na jejich pozemek. Dle názoru stěžovatelů se ani touto námitkou krajský soud ve svém rozhodnutí nezabýval. V dalším okruhu námitek stěžovatelé dovozovali, že samotné konstatování, že stavba je umístěna v nižší vzdálenosti od sousedního pozemku, než je uvedeno v projektové dokumentaci, neodůvodňuje dostatečně existenci veřejného zájmu na odstranění stavby ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) a odst. 3 stavebního zákona. Stěžovatelé jsou toho názoru, že krajský soud ani tuto námitku dostatečně neodůvodnil, čímž způsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí v rozsahu této námítky. Z uvedených důvodů stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný nepodal ve stanovené lhůtě vyjádření ke kasační stížnosti.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60).

[8] Stěžovatelé primárně poukazovali na naplnění stížního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[9] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[10] Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soudní rozhodnutí je přezkoumatelné, pokud je z něj patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, III. ÚS 961/09, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52 atp.).

[11] Těmto požadavkům napadený rozsudek dostál. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Krajský soud dostatečně zkoumal naplnění podmínek pro vedení řízení o odstranění stavby, jakož i další stěžejní otázky. Ačkoliv by si jistě bylo lze představit ještě podrobnější vypořádání uplatněných námitek, nezpůsobuje způsob zvolený krajským soudem nutnost zrušení jeho rozsudku. Postup krajského soudu odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Nejvyšší správní soud dodává, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje

přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy je jádro námítky posouzeno, byť není výslovně v odůvodnění rozhodnutí reagováno na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takovými vadami rozsudek krajského soudu netrpí.

[12] Nejvyšší správní soud neshledal ani existenci vad dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[13] Uvedený kasační důvod tedy zahrnuje tři možné situace. Za prvé může jít o situaci, kdy došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující správní orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, kterou je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 4 Ads 90/2009-76).

[14] Žádné takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně, má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení správních rozhodnutí. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že byly splněny podmínky pro nařízení odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Správní orgány provedly náležité ohledání stavby, při kterém mj. zjistily, že stavba je umístěna v rozporu s územním rozhodnutím (srov. protokoly ze dne 14. 7. 2011 a ze dne 5. 6. 2014) a k nim přiložené podklady (situační výkres a pořízenou fotodokumentaci). Podle názoru Nejvyššího správního soudu nedošlo v řízení před správními orgány ani

pokračování

k žádným zásadním vadám s vlivem na zákonnost rozhodnutí o odstranění stavby (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011-121, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015-51, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45 atp.).

[15] V souvislosti se stížní námitkou dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatelé uvedli, že správní orgány postupovaly diskriminačním způsobem, když povolily stavební záměr spočívající v umístění podélných parkovacích stání na sousedním pozemku. Rozhodování o těchto otázkách však není předmětem nynějšího řízení. V této věci se posuzuje rozhodnutí o odstranění stavby a nikoliv jiný stavební záměr. Z procesní opatrnosti soud dodává, že v projednávané věci (týkající se odstranění stavby) nevyplývá ze správního spisu, že by správní orgány postupovaly vůči stěžovatelům diskriminačním způsobem. Správní orgány hodnotily splnění podmínek pro odstranění stavby objektivně. Jejich závěry mají jednoznačnou oporu ve správním spisu (viz dále).

[16] Stěžovatelé dále dovozovali naplnění stížnostního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[17] Na podkladě kasační argumentace Nejvyšší správní soud naplnění stížnostního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. neshledal. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*

[18] Nepovolenou stavbu lze dodatečně povolit jen tehdy, pokud by stavebník prokázal, že *a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.* Dle tohoto ustanovení rovněž platí, že *bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví (§ 129 odst. 3 stavebního zákona).*

[19] Na základě uvedené právní úpravy je tedy možné stavbu dodatečně povolit, ale pouze tehdy, pokud žadatel jednoznačně prokáže splnění zákonných podmínek. Pokud ale stavba byla provedena bez rozhodnutí (územního rozhodnutí nebo stavebního povolení) nebo bez opatření nebo jiného úkonu (ohlášení), resp. byla provedena v rozporu s nimi, a nebyla dodatečně povolena, je stavební úřad ze zákona oprávněn k tomu, aby nařídil odstranění stavby (podrobněji viz k § 129 stavebního zákona např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2022, č. j. 2 As 97/2020-96, jakož i odbornou literaturu, např. Macháčková, a kol. Stavební zákon, 3. vydání, C. H. Beck, Praha 2018, komentář k § 129 stavebního zákona).

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem správních orgánů a krajského soudu, že uvedené podmínky pro nařízení odstranění stavby byly v nyní projednávané věci splněny.

[21] Z obsahu správního spisu vyplývá, že na základě územního rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu včetně garáže, které vydal stavební úřad, měla být stavba garáže umístěna od hranice sousedního pozemku (p. č. XB) ve vzdálenosti 6 metrů. Provedeným šetřením (kontrolní prohlídkou) však bylo zjištěno, že stavba je vzdálena od hranice sousedního pozemku méně než 1m. Stěžovatelé tak nedodrželi podmínku stanovenou stavebním úřadem, v návaznosti na což stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby. Stěžovatelé požádali o vydání dodatečného povolení. V návaznosti na jejich žádost zahájil stavební úřad řízení o dodatečném povolení stavby. Stěžovatelé ale ve stanovené lhůtě neodstranili vady žádosti, a proto bylo řízení o dodatečném povolení stavby zastaveno. Rozhodnutím ze dne 10. 3. 2021 pak stavební úřad nařídil odstranění stavby garáže, přičemž odvolání žalobců zamítl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

[22] Z výše uvedených skutkových okolností je zřejmé, že správní orgány nepochybily, když dovodily splnění podmínek pro nařízení odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy že stavba byla provedena v rozporu s rozhodnutím vydaným stavebním úřadem, což ostatně nezpochybňují ani sami stěžovatelé, a zároveň nebyla dodatečně povolena. Tento závěr přitom vyplývá z řádně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve správním spisu (viz výše).

[23] Nejvyšší správní soud dodává, že v tomto řízení nemohl zkoumat otázku zákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení ve věci dodatečného povolení stavby. Ačkoliv se obě řízení týkají stejné stavby, každé z nich sleduje jiný účel a nelze v nich uplatňovat totožné námitky. *„Řízení o dodatečném povolení stavby a řízení o odstranění stavby jsou dvě samostatná správní řízení, v každém z nich proto stavební úřad zkoumá naplnění odlišných zákonných podmínek. Pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby podle §129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), je pak podstatné pouze to, zda uvedená stavba byla provedena bez rozhodnutí či opatření vyžadovaného stavebním úřadem a nebyla povolena ani dodatečně; naopak nejsou relevantní námitky, které měli žalobci směřovat do řízení o dodatečném povolení stavby, např. tvrzená dobrá víra při realizaci stavby nebo námitka, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem“* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 368/2017-48, ze dne 13. 9. 2017, č. j. 5 As 90/2017-22, ze dne 24. 8. 2021, č. j. 3 As 423/2019-31 atp.). Pro danou věc jsou irelevantní i řízení ve věci povolení připojení nemovitosti na místní komunikaci, ve věci umístění a povolení stavby místní komunikace atp. Rozhodování o těchto otázkách rovněž není předmětem nynějšího řízení. Námitky proti postupu silničního správního úřadu musí žalobci uplatňovat v řízeních vedených tímto úřadem, nikoli v řízení o nařízení odstranění stavby. Lze dodat, že ať už by bylo připojení na místní komunikaci povoleno, či nikoli, nic by tato okolnost nemohla změnit na skutečnosti, že stavba garáže byla umístěna a provedena v rozporu s podmínkami požadovanými stavebním úřadem. Z procesní opatrnosti a pouze nad rámec věci lze dodat i to, že ze spisu vyplývá, že v dané věci nebyla naplněna podmínka bezrozpornosti s obecnými požadavky na výstavbu dle § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, neboť stavba garáže je umístěna v rozporu s § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání

pokračování

území (dále též „vyhláška“), a stěžovatelům byla zamítnuta žádost o udělení výjimky dle § 26 této vyhlášky.

[24] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že nikterak nezpochybňuje důsledky odstranění stavby pro stěžovatele. Rozhodnutí o odstranění stavby zasahuje do práv stěžovatelů, zejména pak do práva vlastnického. Tento zásah je však ústavně aprobovaný, děje-li se v souladu s čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, tj. z důvodu ochrany chráněných zájmů (mj. zájmu na dodržení požadavků stavebního zákona) a z důvodu ochrany práv dotčených osob (nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 482/02 ze dne 8. 4. 2004 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2005, č. j. 3 As 33/2004-68). Přesně k naplnění těchto zájmů přitom předmětné rozhodnutí o odstranění stavby směřuje. Ani žádné jiné kasační tvrzení nebylo s to zpochybnit závěry rozsudku krajského soudu. Jeho závěry mají oporu v právní úpravě a judikatuře Nejvyššího správního soudu.

[25] Souhrnně vzato se Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatelé nesouhlasí a mají jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[26] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[27] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2022

Tomáš Foltas
předseda senátu